

[Socialministeren.]

forsørgelse, som vi har nu. Men det, der interesserer særlig i Øjeblikket, synes jeg ikke er saa meget, om Selvhjælpsvillien vil svigte i Kraft af den Sociallovgivning, vi har, som om det overhovedet er muligt at opretholde Selvhjælpsvillien hos Tusinder og atter Tusinder, der ikke en Gang har det allernødvendigste til Livets Ophold. Det er det, det først og fremmest drejer sig om ved Behandlingen af dette Forslag, thi før Folk har faaet det absolut nødvendige til Opretholdelse af Livet, før har de ikke noget til at sikre sig for i paakommende Tilfælde, saaledes som Forsikringslovgivningen kræver.

Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen var saa utilfreds med, at den ærede Ordfører Hr. Rager udviste Loyalitet overfor Socialministeren. Det forekommer mig, at det er en Egenskab — det ærede Medlem kan jo henvende sig til sin Kollega, det ærede Medlem Hr. Krag, der nu forlod ham, og dette ærede Medlem vil sige det samme —, at det er en Egenskab, som man altid skal bestræbe sig for at udvise, hvor besværligt det ofte kan føles.

Det ærede Medlem takkede for Oplysningerne om, at der i Aar ydes 82 Mill. Kr. til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden paa forskellig Maade, men det ærede Medlem takkede for disse Oplysninger paa en saa demonstrativ Maade, som om han vilde lægge mig i Munden, at det var et overordentligt stort Beløb. Jeg sagde den Gang, jeg gav disse Oplysninger: Om det er meget eller lidt, afhænger jo ganske af de Forhold, der er i Samfundet, det drejer sig om. I Øjeblikket synes jeg, det er lidt, for vi ligger i den Situation, hvor en saa stor Procentdel af Samfundets Medlemmer er uden nogen som helst Mulighed for Beskæftigelse, at man ikke kan sammenligne de 82 Mill. Kr. med, hvad der blev givet ud for 10 eller 20 Aar siden, da Arbejdsløshedsprocenten gennemgaaende kun var en Trediedel af, hvad den er nu. Man maa jo tage Forholdene, efter som Tilstanden er i det Øjeblik, man omtaler.

Det ærede Medlem mente ikke, jeg maatte glemme mit Ansvar for Kriseforliget i Sommer. Jeg har ikke nogen som helst Grund til at glemme dette Ansvar. Jeg har ofte gjort op baade i Tale og paa Tryk, hvad der blev opnaaet, og hvad der ikke blev opnaaet ved det Kriseforlig, og jeg har selvfølgelig en Forpligtelse til, hvad jeg ogsaa har gjort, at udføre det i Overensstemmelse med Vedtagelsen.

Det ærede Medlem mente dernæst at

kunne irritere mig ved at sige, at det var næsten ligegyldigt, hvad der var Tale om, saa nævnte jeg Socialreformen. Nej, men jeg nævner den i de Tilfælde, hvor Gennemførelsen af denne Socialreform vil kunne overflødiggøre en Diskussion som den, vi nu har ført i Aarevis, og det vil jeg blive ved med at gøre, indtil de ærede Medlemmer efterhaanden opdager, hvad det er, der staar i denne Socialreform.

Det ærede Medlem rettede det direkte Spørgsmaal til mig, om dette Forslag er et Led i Bestræbelserne for Ophjælpning af Erhvervslivet. Jeg ved ikke, hvad man mener med et saa flot tilrettelagt Spørgsmaal, om denne Hjælp til de arbejdsløse er et Led i Ophjælpingen af Erhvervslivet. Jeg er nærmest tilbøjelig til at sige nej; det er en nødvendig, midlertidig Hjælp, og Erhvervslivet maa vi ophjælpe paa anden Vis.

Dernæst mente den ærede Ordfører, at jeg føler mig generet af Oppositionen til venstre, af Kommunisternes Tilstedeværelse her i Tinget. Uden i øvrigt at komme nærmere ind paa det Problem, som jo ikke ligger til Behandling i Øjeblikket, vil jeg sige, at jeg synes, at de ærede Medlemmer fra Venstre og de Konservative, der de første Gange, de kommunistiske Talere optraadte — ikke i Dag, for da er der ikke ret mange til Stede —, sad, som om det var en hel Pogeskole og iagttog dem og hørte paa dem som noget af det mærkeligste, de endnu havde oplevet, at jeg synes disse Talere maa forsones sig med, at der er andre her i dette Samfund, der meget nøje og gennem 30 Aar meget nøje har været inde i, hvad kommunistisk Opfattelse er.

Til disse andre hører jeg. Jeg vil indrømme, at den Gang, jeg studerede de kommunistiske Værker, de gamle, da var det noget helt andet end det statskapitalistiske Militærdiktatur, som man sværger til i Rusland, og som intet som helst har med den oprindelige Kommunisme at gøre. Men jeg bliver virkelig ikke generet, fordi jeg staar overfor en kommunistisk Taler. Jeg har sat mig ind i de Ting, længe før vedkommende kunde knappe sine Bukser. Dertil kommer, at jeg i de sidste Aar ganske omhyggeligt har læst hvert Nummer af „Arbejderbladet“. Jeg kender baade Mentaliteten, Taktikken og Teknikken fra først til sidst, og jeg er derfor hverken imponeret eller generet. Skulde jeg endelig være noget, skulde det være bedrovet over, at man tror, det er en idealistisk Bevægelse, der virker paa den Maade.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Lar-